

רע"פ 4181/20 - אלעד עמרנקרוואני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4181/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אלעד עמרנקרוואני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-ע"פ 1161-01-20 מיום 11.05.2020 שניתן על ידי סגן הנשיאה י' שפסר, והשופטים ש' בורנשטיין וח' טרסי

בשם המבקש: עו"ד מור עטיה

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיאה י' שפסר, והשופטים ש' בורנשטיין וח' טרסי) בע"פ 1161-01-20 מיום 11.5.2020, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על הכרעת דינו המשלימה וגזר דינו של בית המשפט השלום בפתח תקווה (השופט ע' מורנו) בת"פ 63491-06-19 מיום 17.11.2019 ו-1.12.2019 בהתאמה.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן, הכולל שישה אישומים שאירעו בין השנים 2015-2019, שבגדרם יוחסו לו שורת עבירות מין ופגיעה בפרטיותם של קטינים.

על פי המתואר באישום הראשון, המבקש שהה, במספר הזדמנויות שונות, במקום המשמש לרחצת הציבור ובמלתחה שהיתה במקום, כשהוא מצויד במצלמה נסתרת המותקנת במשקפי ראייה, וצילם 8 סרטונים שבהם נצפים קטינים, ובהם ילדים, בעירום מלא ובעירום חלקי, תוך מיקוד המצלמה הנסתרת, במספר מקרים, באבריהם המוצנעים.

באישומים השני והשלישי, נטען כי המבקש הציג עצמו לשני קטינים כבחורה המעוניינת בקשר מיני אינטרנטי עמם. לאחד מהם, שטרם מלאו לו 15 שנים, הציע המבקש הצעות חוזרות בעלות אופי מיני; ולשני שלח סרטונים המכילים תוכן פדופילי, וביקש ממנו לשלוח אליו סרטונים פורנוגרפיים של עצמו.

לפי האישום הרביעי, החזיק המבקש על גבי אמצעים אלקטרוניים שברשותו כ-200 סרטונים המכילים תוכן פדופילי, תוך ששמות הקבצים כוללים, בין השאר, את גילם של הקטינים ואת טיב האינטראקציה המינית הנצפית בהם.

עוד נטען באישום החמישי, יצר המבקש קשר עם חוקר משטרתי שהציג עצמו כקטין בן "כמעט 14" באמצעות יישומון ה"אינסטגרם", שלח לו קישור לסרטון שבו הוא נצפה מאונן, וביקש מספר פעמים לשוחח עמו בוידאו.

לבסוף, על פי המתואר באישום השישי, שלח המבקש לאחר תמונה בה נראה קטין כשהוא עירום בפלג גופו התחתון, ובהזדמנות אחרת שלח לו סרטון בו נראה קטין מאונן.

המבקש הודה במיוחס לו במסגרת הסדר טיעון, אולם טען כי בניגוד לנטען בכתב האישום המתוקן, המעשים שיוחסו לו באישום הראשון אינם עולים כדי עבירה של שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה, לפי סעיף 214(ב1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), אלא אך בגדר עבירה של החזקת חומר תועבה, לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין.

בנסיבות אלו, הורשע המבקש בהכרעת דינו החלקית של בית משפט השלום מיום 18.9.2019, בעבירות שיוחסו לו ביתר האישומים: פגיעה בפרטיות, לפי סעיפים 2(3) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1998; הטרדה מינית בקטין שטרם מלאו לו 15 שנים, לפי סעיפים 3(א)(3) בנסיבות סעיף 3(א)(6) ו-5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית התשנ"ח-1988 (להלן: החוק למניעת הטרדה מינית); פרסום חומר תועבה, לפי סעיף 214(ב) לחוק העונשין; החזקת חומר תועבה, לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין; ניסיון למעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, לפי סעיפים 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) ו-25 לחוק העונשין; ניסיון הטרדה מינית בקטין שטרם מלאו לו 15 שנים, לפי סעיפים 3(א)(3) בנסיבות סעיף 3(א)(6) ו-5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית וסעיף 25 לחוק העונשין; והטרדה מינית, לפי סעיפים 3(א)(5) ו-5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית.

3. בהכרעת דינו המשלימה מיום 17.11.2019, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירה של החזקת חומר תועבה, לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין, וזיכהו מעבירה של שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה, לפי

סעיף 214(ב1) לחוק העונשין.

נקבע כי במקרים שבהם צולם חומר תועבה ללא כוונה לפרסמו, יסודות העבירה של שימוש בגופו של קטין "לעשיית פרסום תועבה" אינן מתקיימות.

תימוכין לעמדתו מצא בית משפט השלום, בין היתר, בדברים שנאמרו בוועדת חוקה חוק ומשפט, לקראת תיקון 52 לחוק העונשין, בהם ניתן דגש על הצורך לאסור בחלופות שונות את פרסום חומר התועבה; בנזקה הרב הנגרם על ידי מי שהשתמש בגופו של קטין ליצירת חומר תועבה במטרה לפרסמו, לעומת מי שהסתפק בהחזקתו; ובכך שזוהי הפרשנות המקלה עם המבקש.

4. בגזר דינו קבע בית משפט השלום כי קיים קשר ענייני הדוק בין העבירות שבהן הורשע המבקש, וכי יש לראות בהן "אירוע אחד" שבגינו יש לקבוע מתחם ענישה אחד.

כמו כן, נקבע כי הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות הן הגנה על שלומם של קטינים ועל פרטיותם. מתחם העונש הועמד על 10-36 חודשי מאסר בפועל, בהתאם למדיניות הענישה הנוהגת; הנזק שנגרם מביצוע העבירות, כמו גם הנזק שהיה צפוי להיגרם מהן; והשילוב שבין העבירות שביצע המבקש באמצעות רשת האינטרנט והעבירות שעבר בסמיכות לקטינים על ידי מצלמה נסתרת שהחזיק.

כנסיבות לקולא נשקלו הפגיעה במבקש ובמשפחתו, והודאת המבקש בהזדמנות הראשונה באופן שחסך זמן שיפוטי והעדת ארבעה קטינים.

מנגד, נשקלו לחומרא עברו הפלילי של המבקש הכולל 6 הרשעות קודמות, ובפרט הרשעתו בשנת 2005 בעבירות של מעשה סדום בקטין, מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, וניסיון לעשיית מעשה מגונה כאמור שבגין נדון לעונש מאסר בפועל של 7 שנים; וכן הרשעתו בשנת 2014 בעבירה של הפרת תנאי פיקוח, לפי חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 בגינה הוטל עליו עונש מאסר נוסף, כעולה מתסקיר שירות המבחן.

נוכח כל האמור נקבע כי יש למקם את עונשו של המבקש "מעט מעל החלק האמצעי למתחם". על המבקש נגזרו אפוא 24 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת מין מסוג עוון או עבירה של הטרדה מינית; 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת מין מסוג פשע או עבירה של פגיעה בפרטיות; ופיצוי בסך 1,500 ש"ח לכל אחד מהמתלוננים בתיק.

5. ערעור המשיבה לבית המשפט המחוזי התקבל, הן על הכרעת הדין המשלימה והן על גזר הדין.

בית המשפט המחוזי קבע כי יסודות העבירה של שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה אינן כוללות יסוד נפשי של כוונה מיוחדת לפרסם את חומרי התועבה.

במסגרת זאת, נקבע בין היתר, כי תכליתו של האיסור על עשיית פרסום תועבה, היא להיאבק "בכלל החוליות השונות בשרשרת הייצור, ההפצה והשימוש בחומרי התועבה", ולא רק לצמצם את הפצת חומרי התועבה; כי ביסוד האיסור על ייצור חומר תועבה שבו דמותו של קטין עומדים ערכים עצמאיים שאינם תלויים בהפצת החומר, ובין היתר, זכותם של הקטינים לאוטונומיה על גופם, לפרטיות ולכבוד; כי ייצור חומר תועבה מגביר את הסיכון להפצתו; וכי הגדרת המילה "פרסום" כוללת "חומר מחשב, או כל מוצג חזותי אחר".

6. אשר לגזר הדין, נקבע כי יש להחמיר בעונשו של המבקש, בין היתר נוכח הרשעתו בעבירה של עשיית פרסום תועבה שעונשה עד 7 שנות מאסר, להבדיל מעבירת החזקת חומר תועבה שהורשע בבית משפט השלום שהעונש בגינה הוא עד שנת מאסר אחת.

עוד נקבע, כי אף ללא קבלת הערעור על הכרעת הדין המשלימה היה מקום להחמיר בעונשו של המבקש. זאת נוכח חומרתן של עבירות המין שביצע בתחום ותוך הסוואת זהותו; משך הזמן בו נעשו העבירות; מספר הקורבנות וגילם הצעיר; הפלטפורמות הטכנולוגיות השונות בהן השתמש; והשיטתיות וההשקעה הניכרת בביצוע העבירות השונות.

לנוכח כל האמור, ובשים לב ל"נכונותו הטיפולית המסוימת" של המבקש במהלך תקופת מאסרו, נגזר על המבקש עונש של 36 חודשי מאסר בפועל חלף עונש המאסר בפועל שנגזר עליו בבית משפט השלום.

7. מכאן הבקשה שלפניי בה נטען כי העבירה של שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה כוללת יסוד נפשי מיוחד של כוונה לפרסם.

לטענת המבקש, שאלה פרשנית זו מעוררת סוגיה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור.

בשולי הדברים נטען כי העבירות שבהן הורשע המבקש נעשו לאחר שחדל מנטילת התרופות שנועדו לדיכוי יצריו המיניים; כי החלבטיפול תרופתי במקביל לריצוי עונשו; וכי הוא משתתף בטיפול קבוצתי ייעודי בעת ריצוי מאסרו.

8. דין הבקשה להידחות.

הלכה ידועה היא כי רשות לערער "בגלגול שלישי" לא תינתן אלא במקרים נדירים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות ציבורית, או כאשר עולה חשש כי למבקש נגרם עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני. זאת ועוד, רשות ערעור על חומרת העונש כשלעצמה לא תינתן אלא במקרים חריגים בהם אירעה סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנהוגת (רע"פ 1527/20 דה ליון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (27.2.2020)).

סבורני, כי נסיבות המקרה דנן אינן מצדיקות מתן רשות ערעור. כפי שהדגיש בית המשפט המחוזי, היה מקום להחמיר בעונשו של המבקש אף אם לא היה מורשע בעבירה של עשיית פרסום תועבה. ממילא, אין בטענותיו באשר לפרשנות עבירה זו כדי להצדיק רשות ערעור בעניינו (השוו לרע"פ 536/16 בניזרי נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 12 (1.2.2016); ורע"פ 5765/12 טל נ' מדינת ישראל (12.8.2012)).

9. בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות מין כלפי קטינים באמצעות רשת האינטרנט, אשר נועדו להגן על שלומם הגופני של הקטינים ועל שלמות נפשם (ראו לדוגמה רע"פ 2681/19 פלוני נ' מדינת ישראל (29.5.2019); כמו גם על הצורך בהחמרת הענישה על עבירות אלו, בין היתר, בשל הקלות היחסית שבביצוען, והחדירה הקשה לפרטיותו של קרבן העבירה (ע"פ 1195/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (3.3.2020); ע"פ 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 15-17 (11.11.2018)).

10. קשה להפריז בחומרת מעשיו של המבקש, המעוררים תחושת סלידה עמוקה. את דרכו העבריינית בתיק זה החל המבקש בכך שרמס את כבודם ופרטיותם של קטינים שרחצו במקום ציבורי, והשתמש בהם כאובייקטים מיניים לסיפוק תאוותיו ללא ידיעתם. בהמשך לכך, התחזה המבקש לנערה תחת מעטה האנונימיות שברשת האינטרנט, יצר קשר עם קטינים שונים והטריד אותם בהצעות מיניות חוזרות.

המבקש לא הסתפק בכך, אלא המשיך ויצר קשר עם מי שסברכיהוא ילד בן 13, שלח לו סרטון בו הוא נצפה מאונן, וביקש ממנו להצטרף אליו לשיחת וידאו. במקביל לכך, הפיץ המבקש במספר הזדמנויות סרטונים ותמונות בעלי אופי פדופילי מובהק, לקטינים ובגירים כאחד.

דברים אלו מקבלים משנה תוקף לנוכחעברו הפלילי של המבקש, הכולל עבירות מין נוספות שביצע בקטינים בגין ריצה בעבר עונש מאסר ממושך – אשר לא היה בו כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות מין בקטינים נוספים.

11. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ח' בתמוז התש"ף (30.6.2020).

ש ו פ ט